

[Jesper Simonsen.]

fulde det, det drejer sig om, kunde maaske en Lovgivning fremkalde for en Overgang en vis Nervøsitet; men vi har Lov til at gaa ud fra, at de Folk, der beskæftiger sig med Obligationerne og deres Omsætning, forstaaer meget godt Betydningen og Rækkevidden af de Lovbestemmelser, som foreslaas. Det har vi Lov til at gaa ud fra, og jeg er mest tilbøjelig til at tro, at naar Pengemarkedet, som jo bestemmer Kurserne paa Kreditforeningsobligationerne, sætter sig ind i dette Lovforslag, vil det snarere virke beroligende end opskræmende.

Thi hvad gaar Lovforslaget ud paa i denne Henseende? For det første dette, at Obligationernes Kuponer bliver indfriet som hidtil, og for saa vidt sker der ingen Fravigelse fra de nuværende Forhold ved Lovforslaget. Derimod kan Udtrækschancen i hvert Fald en Overgang formindskes noget; men selv om Udtrækschancen har nogen Indflydelse paa Kursen, er dette dog utvivlsomt meget overvurderet af de foregaaende Talere. Naar man gennem Tiderne har kunnet gennemføre Moratorielovgivning overfor Skyldnere, uden at man har mærket nogen Skade af det i Erhvervslivet, vil man ogsaa kunne gøre det paa dette Omraade, uden at en saadan Skade vil flyde deraf.

Naturligvis skal man være varsom med at gaa til en Suspension af Udtrækkene, uden at Nødvendigheden foreligger, men denne Lovgivning, som kun skal gælde for en meget begrænset Tid, og som kun undtagesvis kan komme til at berøre Kreditforeningerne, kan ikke i nogen mærkbar Udstrækning komme til at paavirke Udtrækschancen og vil derfor heller ikke mærkbart kunne komme til at paavirke Kursen. Det vil de Folk, som har med de Forhold at gøre, udmærket forstaa, og de vil ogsaa forstaa at vurdere de Fordele, som Lovgivningen paa den anden Side bringer ved at afværge et alt for katastrofalt Sammenbrud af Landejendoms hjemmene i den kommende Tid. Man opnaar derfor mere, end man taber, paa denne Maade.

Jeg maa derfor anse Lovforslaget, som det foreligger, for ikke alene absolut overensstemmende med vor Grundlov, men ogsaa praktisk tilfredsstillende, og jeg kan derfor anbefale det.

Hvad selve Lovforslagets Udformning angaar, skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. Lovforslaget er paa lignende Maade som den Lov, jeg før nævnte fra Krigsaarene

om Henstandsgivelse med anerkendte Gældsfordringer, gjort smidigt, saaledes at Henstanden gives i de Tilfælde, hvor der virkelig er Grund til det, og kun i disse Tilfælde. Det er en stor Fordel ved denne Lovgivning, thi naturligvis skal den Mand, der kan betale sin Gæld, ikke have Henstand med Betalingen. Altsaa, Henstanden vil blive givet, hvor der er Trang til den, og kun dér.

Naar der har været rejst Tvivl om, hvorvidt Fogeden skulde være den rette til at afgøre, om Henstand skulde gives i det enkelte Tilfælde, maa jeg dertil bemærke, at Fogeden i disse Sager skal samarbejde med det Akkordudvalg, der findes i hver Retskreds, og gennem dette Akkordudvalg vil Fogeden under alle Omstændigheder faa en værdifuld Bistand ved Bedømmelsen af alle de Momenter, der kommer i Betragtning; Fogeden er selv Medlem af dette Udvalg og vil derfor staa i meget intimt Samarbejde med Udvalget. Jeg maa derfor mene, at det er det mest praktiske Sted at lægge Afgørelsen, ogsaa fordi Sagen alligevel er for Fogeden, idet der skal være begæret Udlæg, eller i hvert Fald et Udlæg skal være forestaaende, saaledes at Fogeden, hvis denne Ordning ikke gennemføres, alligevel skal have med Sagen at gøre.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal beklagede sig over, at der ikke var anordnet en Appelinstans. Det er en Misforstaaelse, thi Fogedkendelsen kan naturligvis paakæres ligesom alle andre Afgørelser af Fogeden og kan altsaa blive prøvet af de overordnede Instanser. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal slutter, at denne Kendelse ikke skulde kunne paakæres; det kan den under de sædvanlige Vilkaar, saaledes at den kan blive prøvet af højere Instans.

Man kunde rejse det Spørgsmaal, om der var Grund til at gaa længere med en Henstandsgivning end til de Skyldnere, her er omtalt. Naar man overvejer dette Spørgsmaal, er der en vis Gruppe Skyldnere, som maa paakalde nogen Opmærksomhed. Jeg vil ikke undlade at nævne det i denne Forbindelse, jeg tænker paa Landhaandværkerne. Saaledes som Forholdene i Øjeblikket er, er det ganske utvivlsomt, at Landhaandværkerne kæmper med store Vanskeligheder. Arbejdet skæres jo ned til det mindst mulige, det er ganske naturligt, og paa den anden Side har de tidt Vanskeligheder med at faa deres Tilgodehavende. Jeg rejser blot Tanken til Overvejelse, for at man i Regeringen eller indenfor Udvalget kan tage